

Jubileum Kapolygon

2011.

szeptember 10-án ünnepeltük a Kapolyi Gyülekezet fennállásának 90. évfordulóját. Márcz Zsigmond Mikor a kávék is megszálalnak című novelláját olvasta fel Balázs Edina, amely arról a személyről szól, aki elsőként hozta el az adventista igazságot a faluba. Bihari Csaba, a DET titkára - aki szolgálatát 1991-ben ebben a körzetben kezdte - az emlékezés fontosságára, Isten eddigi vezetéseire hivatva fel a gyülekezet figyelmét 5Máz 8:2 alapján. Az ünnepélyt ének-, zene- és versszolgálatok tették szívesebbé.

A jelenlétüket gazdag szeretetvendégséggel várták a kávézeli iskolában, ahol a helyi polgármester is köszöntötte őket. A délutáni órákban azok a lelkészek és igehirdetők kaptak szót, akiknek kötődésük volt a Kapolyi Gyülekezethez. Molnár András, Fekete István, Pástor Ottó, Csongrádi István, valamint Biczi Sándor emlékeztek vissza az ott eltöltött időszakokra. Több lelkész telefonon (Jávor István, Agárdi István, Kisgyörgy Imre) vagy e-mailben köszöntötte meg a meghívást, és köszöntötte a kapolyi testvéreket.

Hajlít adunk Istennek azért a gondviselésért, hogy az evangélium eljutott Kapolyra, és hogy most is vannak testvérek, akik az evangéliumot tovább adhatják.

Á

P. I.

Mikor a kávék is megszálalnak

Márcz Zsigmond ezzel a címmel jelentette meg e-írását 1934-ben a Pesti Naplóban. A történet szereplője az orosz fogságba hazatérő férfi, a felesége hazavár. Ez a történet a Kapolyi Gyülekezet alapítójáról, Kovács Károlyról szól, aki 1919-ben, az orosz fogságban ismerte meg az igazságot egy adventista prédikátortól, Fodor Andrásról, és lett a Hetednap Adventista Egyház tagja. Az alábbi rész Voigt Miksa prédikátor e-írásos beszámolóiból val, a 20-as évek elejéről.

☞ Kovács Károly atyánkfia megtanulta az igazságot és kedvet szerzett, és kívánta az Ásr Jézust követni. 1920. június 2-án mással együtt a szent keresztség által a Hetednap Adventisták gyülekezetébe felvett. A szent keresztséget Dimitrov, orosz atyánkfia, kerületi prédikátor végezte. Kovács atyánkfia 1920. október 22-ig maradt az ottani orosz gyülekezetben, mint fordító és tolmács. A hadifogságba hazatérve Budapestre érkezett 1920. december 25-én, a Baross

utcai gyülekezetben örvacsorát vett, és hat év teltével hazaindult Kapolyra, Somogy megyébe. Kovács Károly atyánk fia a néki adatott kegyelem szerint elkezdte az üzenetet hirdetni nyilvánosan és házanként. Az Ige ekkor sem tért vissza részen, hanem inkább az Ő nagy kegyelméből megnyitotta az egyes lelkek szívét és hívők lettek. Az első keresztelezők, köztül az ő családjai is 1921. május 28-án, szombat reggel, Kaposváron, egy kis patakban lettek bemeztve. A víz partja olyan meredek volt, hogy Voigt Miksa (aki a keresztelezőt és a keresztelezők egymás után köztül lettek leeresztve és felvonva. 1921. június 2-án övjobb keresztelezőre került sor. Ők a Balatonban keresztelezők, mert a nagy szárazságig köztülvetkeztekben az összes patak kiszáradt. A keresztelező megtartása vett székren köztülbelül 3 árai utazás után értek Balatonszádra. A keresztelező elvételénél és ezen első zengőknek a Hetednap Adventista gyülekezetben való felvételét után lett a Kapolyi Gyülekezet megalapítása. Tagjainak száma ekkor 6 volt, és vezetője Kovács Károly lett. A Jézus Isten megáldotta az ő munkáját, és 1921 és 1925 között 20 lélek fogadta el az Ő igazságát és keresztelező meg."

A 30-50-es

évekről Voigt Miksa azon levele sem jár el sokat, amit 1971-es 50. évfordulóra árt. Három munkást említ, László Sándorné, Berghauer Imréné és Zarka Dáné. Az 50-es évek végétől majd két évtizeden át idők otthona is működött a Kapolyi Gyülekezetnél, amit Tóth Endre vezetett. A Varga testvérek visszaemlékezésükben elmondták, hogy akkor 60 fős volt a gyülekezet. A köztülsség jelenleg a Balatonlelleli Gyülekezethez tartozik, taglétszáma a 90 éves évnepkor 6 fő.

Márcz Zsigmond: Mikor a kövek is megszálalnak

(részletek)

Á

Már a lakás egészen tiszta volt. Az asszony, mikor megkapta a levelet, hogy Mihály jött, csak még egy hetet az internálási borban kell töltenie, napokig nem bírta a remegésével. Árt, hogy jött az ura.

Nagy hirtig takarította a kis házat. Kihordott minden börtört, kimeszelte, kitapasztotta. Az egyrlyukakat üvegcserepekkel töltte meg, a kemencét újra tapasztotta. [...] Még a mennyezetgerendákat s a deszkákat is forrásgal síkította meg. Cserép muskátlikat rakott és virágzó fuksziakat.

A lakás olyan lett, mint a frissen mosott üveg pohár. Jött az ember. Szóval egy hetet avval töltött, hogy még a rossz kapanyelet is kicserélte. Nem lehet semmiben hibát találni.

Jár az ura, hárj rendnek kell lenni. Mert rendes ember az ura. Komisz rendes ember. Hetyke, csipkedő nyelvű, szállel bállelt, vakmerő, verekedő. Elkapatott ember, mindig sok pántz keresett, mert áti pallár volt, ott dolgozott az orszáigutakon, a kávezőmesterek segtője volt, felgyelő, ápátő ember. Hozzászokott, hogy mindenátt ő parancsol. Hájt hogy itthon ne kelljen neki parancsolni. Ášgy talájljon mindent, ahogy kell.

Megjártt a levél, hogy szerdáj este áörkezik.

Az asszony leált a levéllel, s názte az ura betűit. Soká názte ács sáshajtott.

Hájt ennek a szenvedésnek is váge van. Ennek a neház hat esztendőnek. Minden ájra kezdődik, eláról. Nem lesz további magáinos. Nem lesz tábbet rájszorulva a rokonokra, hogy szántsák meg a fájldját, s vessák el a bázt. Egász idő alatt csak azt vártá, hogy majd hazajár az ember, akkor já lesz.

Dálelőtt májr elment a kocsmájba, s vett egy liter bort. Azt hazavitte, s beleántánte a porcelánkancsába, s feltette az asztalra. Akkor meggondolta, hogy a bor nem já, ha nyitott kancsába van, visszaántánte az ávegebe ács bedugaszolta, hogy majd csak akkor tálti ki, ha májr itt lesz az ura. Ebádre nem játt meg, akkor észábe jutott, hogy szivar is kell. Elment a boltba ács vett kát szivart. De hájtha a fogsáigba rászokott a cigarettára, vett hájt tá-z darab cigarettát is. De hájtha pipázik. Vett egy pakli dohányt ács odarakta az ecettel kimosott pipák mellá, mert volt az urának pipája is.

Aztáj, mikor nem volt dolga további, csak ált, s názte az ura levelát. Nagyon szerette a nőket is, má-g idehaza volt. De arra nem volt mágse ereje, hogy elhá-jja azokat, akiket az ura abban az időben kedvelt.

Csak ált ács hallgatott ács nagyon szomoró volt. Minál kázelebb árezte az árájt, hogy megjár, annájl szomoróbb lett.

Mág sajnálta is a neház, magáinos áletet. Gyermeke nem volt, semmije se volt, csak a bánat. Most ezt a bánatot sajnálta. El fog málni. Megjár a szőke kis piros ember, ács láirma lesz ács mozgájs lesz ács álet lesz. Májr ágy elszokott mindentől. Fált.

Ášjra kell kezdeni a rÁ©gi Á©letet. A dÁ-nomdÁjnomot, az eszemiszomot. Pedig megszokta, hogy egy embernek, neki, mi kell? Semmi. Olyan kevÁ©sból meg lehet Á©lni. Most jÁ¶nnek a nagy alkudozÁjsok, szÁjmolÁjsok, tanÁjcskozÁjsok. SÁjros csizmÁjk, bagÁs kÁ¶pÁ©sek. LÁjma. Bot.

Nem baj. Ha az Isten Á-gy rendelte, el kell fogadni.

Igyekezni fog engedelmeskedni. Az asszonynak az a kÁ¶telessÁge. Nem lehet, hogy az ember tÁjvol, nagyon tÁjvol a rabsÁjg kenyérÁ©t egye, csak azÁ©rt, hogy a felesÁgÁ©nek csendes Á©lete maradjon.

Kopogtattak az ajtÁjn. Megijedt, ki az? Az ura lÁ©pett be.

MÁ©g meg volt lepve, hogy nincsen semmi csomagja, Á©gy jÁ¶n be, mintha nem a vilÁjg vÁ©gÁ©röl jÁ¶nne. JÁ¶l nÁ©z ki, tiszta, elÁ©g jÁ³ ruha van rajta. Ášri ruha, cipő, nyakkendő.

- Hol a holmid? - ez volt az első szava hozzÁj, mert nagyon elcsodÁjkozott, hogy az ura megÁ¶regedett. FakÁ³ a hajsza-ne Á©s a bajusza is igen kopott. Nevet, de a nevetÁ©se is fakÁ³. Minden fakÁ³ rajta, vagy talÁjn, hogy máj esteledik.

Az ura kitÁjrt a kÁ©t karjÁjt, nem szÁ³lott, csak nevetett Á©s megÁ¶llelte őt. Olyan furcsa volt, alacsonyabb nÁjla. Kisebb lett ez az ember? De csak rÁjborult Á©s sÁ-rt. Nagyon sokat sÁ-rt, mert most egyszerre minden kijÁ¶tt belőle, hogy má©gis egÁ©szsÁ©gesen Á©rezte itt a kis urÁjt. Itt az Á¶lÁ©ben, s Á©gy megÁ¶rÁ¼lt neki, mintha a fia jÁ¶tt volna meg.

- Megvagy? - Meg.

VÁ©gigtapogatta.

- Mindened megvan? - Meg.

- Akkor jÁ³ van. - JÁ³.

Ilyen kis szavak győztek ki belőlük.

Leültek egymás mellé, s megállították egymást.

Sokáig álltak szótlanul. Nem tudtak mit mondani.

- De nehéz volt - mondta az egyik. - Nehéz. Nekem is.

- Hogy nem voltál itthon. - Azért. Hogy nem voltam itthon.

- De már itt vagy. - Itt.

Még jobban megállították egymást. Ám még jobban nem tudtak szólni, még be nem szóltak.

- Hozom az ételt.

Felállt, kiment, tésztát rakott, megteremtett. S olyan furcsa volt neki, hogy az ember odabent mit csinál. Benézett, csak állt. Fáradt szegény. Most pihenni kell neki. Csak ránevetett, és vissza a tűzhöz, fűtja, hogy hamarabb melegedjen az étel. Ám a kávé miatt nem tudta főzni a tésztát, a kendője csak a csészével csak ráállította a szemét. Hogy ez az ő ura csak áll. [...]

Végre sistergett a zsír a pecsenye alatt. Kis vizet állított alá, akkor bement. Az ura úgy állt, hogy hagyta, s csak mosolygott és nem szólt. Megteremtette az asztalt. Friss abroszt vett ki s elteremtette, lesimogatta, táányarokat tett rá, evőeszközt. Az egyik hozta az ételt. Táiban. Odatette kávépre.

Megállottak s néztek egymást. Ettek és néztek. Néha felpillantottak, s furcsa volt, hogy mindig egyszerre néztek egymásra. Ezen el is mosolyodtak, és mindig a kávé lett a szemük.

Most az asszonynak valami eszébe jutott. A bor. Nagyon elrestellte magát, hogy elfelejtette. Talán azért nincs az embernek átvágya.

Rágtán elővette a boros¼veget, s hamar ántánte a porcelánba. Odatette az asztalra. Az ura csak mosolygott. Hogy nem nyált hozzá, a szivar is eszébe jutott. Elővette a kredencről, a császárból s a kőt szivart szépen odatette az ura elé. A t-z darab cigarettát is.

Az ember csak nézett és mosolygott. Nem nyált hozzá.

- Nem kell? - Nem.

- Nem ilyet szeret? - Nem.

- Hát milyet? - Semmilyen.

és csak mosolygott.

- Hát mert nem? - én már nem szivarozok.

- Akkor bort.

és ántánte az embernek a poharába.

- Nem kell. Nem is iszok.

- Mert nem? - én már adventista vagyok.

Az asszony egácszen megjíedt. Egácszen megjíedt az uráírt, mintha valami nagy betegséget hozott volna a háborúba.

- Mi az?

- Dániel prófétáta könyve. Abban van benne legjobban. Az a biztos tudat, hogy a Jássten az embert nem erre teremtette, hanem valami nemesebb célja van vele.

Az asszony hallgatott.

- Ez az Ádventista?

- Ádvent, azt jelenti, hogy: eljövétel. El fog jönni a Messiás.

- Mikor?

- Jelenleg híromezer körül. Ki nem felel meg, kiközösítjük. A legnagyobb barátsággal, hogy példájul: "ÉzBarátom, nem vagy miközöttünk való. Mískor is eljöhetsz, de mint hozzánk tartozó tag, nem tehetjük, hogy engedélyezzük, ennél fogva boldogulj a magad módja szerint, de nem velünk."

Az asszony ójra remegni kezdett egész testében.

- Hol tanulta ezt?

- Nikolszk Uszirizsk. Vladivosztkából körülbelül nyolcvan vörst.

- Foglyokból?

Az ember szeláden s mosolyogva nézett a feleségére.

- Borzasztóan élményeken mentem át. Háromezer magyar hadi fogoly volt ott kőföldön. Szenvedtünk, és nem tudtuk márt. Orosz és japán felügyelet alatt. Akkor történt a csodálatos megismerés. Én orosz tisztek mellett voltam, mint kőföldön, mert jól megtanultam oroszul. Tolmács voltam. Én abban a városban voltam orosz adventisták és egy magyar gyulai ember megismerte a hitet, és emiatt bajba keveredett. A kihallgatásnál ő beszélt, és én fordítottam, amit mondott, úgyhogy megértettem, és ez egy alapos beszélgetés volt rám. Készen voltam magam is elfogadni. Gondolkozva néztem magam elé. Azt mondtam megértettem, hogy ez az emberiség nagy dolga. Mint jó református láttam, hogy ez minden egyháznak csak jó tesz, mert vallást ad a vallástalanoknak és hónapok óta én is elfogadtam az igazságot.

Az asszony idegenkedve nézte az urát, mintha ebben csakugyan valami mátsát, idegent és ellenségeset kapott volna.

- Mondd meg.

- Nehéz. Történelmi dolgok szákségek hozzá. Nem olyan flegma dolog, hogy mondanak valamit és kész. Májor sokan csodálkoztak rajta, hogy én ezt úgy szívennel megértettem. Volt ott egy tanár, aki korholt, hogy nem református embernek való. Megmondtam neki: - Tanár, tessék meggondolni. Nem szabad megállni, ahova Kárlin eljutott, a technika csodálatokkal halad, akkor szabad tovább kutatni a Szent-írást is, és úgy megint támadhatnak új Kárlinok. De én most a világ kincsénél többre becsültem ezt a világosságot, amivel rendelkezem.

Az asszonyomnál hallgatott és élmélkedve csodálkozott.

- Ársikám, én neked megmondom: a kőföldön ezek a legnagyobb világbirodalmak, ahogy állnak politikai szempontból, mind kőföldesek, mert látni fog egy világbirodalom, ahol nem lesz halál. Ahogy egyszer Vázelán által lett rendezve az egész emberiség, most is meglehet, hogy tüz által megemésztette tisztá-tja meg Isten az emberiséget.

Okosan és komolyan nézett a feleségemre:

- Azt mondja a Biblia: - Jézus el a te országod, és nem azt, hogy mi megvárunk oda. Meg kell várni az időket.

Kinyújtotta a kezét, s megfogta a feleségem kezét.

- Ődes feleségem, Őn nem vagyok az, akinek te engem ismersz. Őn nem iszom bort, nem szővök szivart, Ős tőged soha tőbbet az Őletben meg nem verlek. Ez nekem nagy kőzdelmembe került, mint Jőknőnek, egy Őjszaka nem is tudtam aludni, Ős egősen megizzadtam, mőg hatőrozhattam Ős dőntőtem. Tővol szőleimtől, kedves feleségemtől, hazőjmtő, Ős azőta lőjtom Ővről Ővre, hogy a megismerő mebecső lehetetlen.

Az asszony hirtelen őgy őrezte, mennyei csodőit lőjt.

Ez az ő embere? Aki elment, a rőgi rőszeges, verekedő, durva, kemőny testővel, Ős hazajőn ily csendesen, mint a beszőllő angyalok, Ős oly szavakat mond csillogő szemmel Ős ődes szőval, ami csak isteni sző lehet.

Kitőrt a karjőit ős hangos zokogőssal borult az ura vőllőira.

- Nem vagyok vilőgi ember tőbbő. Emlőkezző, kedves őrsikőm, kőpes voltam, ha őjjele egy őrakor hazajőtem, rőknőnyserőteni tőged, hogy friss vacsorőit csinőlj nekem. Ős jőzanon megtettem, ha zene szőlott valahol, tőncoltam az utca kőzepőn. Hajlamos voltam a rosszra, olyan voltam, mint a pengő őrc ős a zengő cimbalom. Addig zeng-peng, mőg verik, azutőjn elhallgat, ős akkor semmi, csak rozsdőis drőt ős veres deszka. Koporső.

Simogatta ős babusgatta a felesőge fejőt, hajőt, egősz szővvel mondta:

- Pőnz, az semmi, erőszak, hatalom, az semmi. őotelben, itálban, bujőlkodőisban őrőm nincs. Csak egy van, a tiszta egőszsőg, a jősőig, a tőrelem. Higgyő, amit mondok, őn is hiszek, mert akitől hallottam, az kertőszember volt, ős az őletből vett szavak jobban hatottak rőjm, mint a legnagyobb prődikőciők.

Az asszony hitt. Zokogott ős hitt. ős boldog volt. Megvőjtött lett. őedvőzőlt.

Isten a kőveknek is nyelvet adhat.

Pesti NaplÅ³, 1934.
Åjprilis 8.